

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci exekúcie oprávneného: **S.**, proti povinnému: **Z.**, vedenej pod sp. zn. EX 511/07 súdnym exekútorom: **J.**, **pre peňažnú pohľadávku**, o mimoriadnom dovolaní Generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Okresného súdu v Žiari nad Hronom č. k. 11Er/3711/2007-30 z 23. mája 2014, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Okresného súdu v Žiari nad Hronom č. k. 11Er/3711/2007-30 z 23. mája 2014 **z r u š u j e a** vec **v r a c i a** Okresnému súdu v Žiari nad Hronom na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd v Žiari nad Hronom uznesením č. k. 11Er/3711/2007-12 zo dňa 26. 03. 2014 vydaným vyšším súdnym úradníkom zaviazal oprávneného nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 57,76 eur. V odôvodnení uviedol, že uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 1R/7/2013 zo dňa 14. 01. 2014 bola povolená reštrukturalizácia povinného. Povolením reštrukturalizácie došlo k zastaveniu tohto exekučného konania ex lege. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Cdo/104/2008 zo dňa 21. 08. 2008 bolo povinnosťou súdu rozhodnúť o trovách exekúcie (analogicky ako pri zastavení exekúcie rozhodnutím súdu), a preto súd prvého stupňa rozhodol o trovách exekúcie, a to podľa § 203 ods. 3 Exekučného poriadku.

Proti tomuto uzneseniu podali odvolanie tak oprávnený ako aj súdna exekútorka. Vzhľadom k tomu, že napadnuté uznesenie vydal vyšší súdny úradník podaním odvolania sa toto uznesenie podľa § 374 ods. 4 O. s. p. zrušilo a vo veci opätovne rozhodol sudca, a to uznesením č. k. 11Er/3711/2007-30 zo dňa 23. 05. 2014.

Uznesením č. k. 11Er/3711/2007-30 zo dňa 23. 05. 2014 súd uložil oprávnenému povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 57,76 eur, vrátane DPH. V odôvodnení súd prvého stupňa uviedol, že oprávneného zaviazal na náhradu trov exekúcie v zmysle § 203 ods. 3 Exekučného poriadku, nakoľko exekúcia bola zastavená z dôvodu, že bola povolená reštrukturalizácia povinného. Aj keď Exekučný poriadok konkrétne neustanovuje, že náhradu trov súdnemu exekútorovi pri povolení reštrukturalizácie má hradiť oprávnený, je potrebné aplikovať ustanovenie o povinnosti oprávneného zaplatiť trovy súdnemu exekútorovi pri vyhlásení konkurzu analogicky aj na tento prípad, pretože aj pri povolení reštrukturalizácie sa povinný nezbaví hrozby upadnutia do konkurzu. Stav reštrukturalizácie môže viesť k obnoveniu povinného (úpadcu), avšak týmto povolením nie je vylúčená možnosť vyhlásenia konkurzu. Pohľadávka oprávneného aj s trovami exekúcie, ktoré vznikli pred povolením reštrukturalizácie, mala byť oprávneným uplatnená v reštrukturalizácii. V tejto súvislosti súd poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1CoE/98/2013 zo dňa 26. 03. 2013, podľa ktorého trovy exekúcie je povinný znášať oprávnený aj v prípade, keď bola povolená reštrukturalizácia povinného. Súdny exekútor si uplatnil právo na zaplatenie trov exekúcie spolu vo výške 245,02 eur. O náhrade trov exekúcie rozhodol súd podľa § 203 ods. 2 Exekučného poriadku a súdnemu exekútorovi priznal v zmysle vyhlášky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov účinnej do 30. 04. 2008 náhradu trov exekúcie v celkovej výške 57,76 eur, vrátane DPH vo výške 9,62 eur, keď súd posúdil rozdielne čas potrebný na vykonanie predmetných úkonov, posúdil rozdielne ako súdny exekútor a považoval ako primeraný čas na ich vykonanie spolu 2 hodiny. Súd nepriznal súdnemu exekútorovi ním vyčíslené časové úkony podľa § 14 ods. 1 písm. a/ citovanej vyhlášky v požadovanej výške, nakoľko štúdium spisu, zaevidovanie návrhu, jeho kontrola, zápis a založenie do registra, vypracovanie návrhu na vyznačenie právoplatnosti uznesenia súdu o ustanovení opatrovníka, vyhotovenie špecifikácie trov exekúcie a vypracovanie návrhu na vyznačenie právoplatnosti uznesenia o zastavení exekúcie sú administratívne práce, teda práce spojené s vybavovaním spisovej agendy, ktoré bezprostredne nesmerujú k vymoženiu pohľadávky, nakoľko náhrada za tieto

činnosti je subsumovaná v odmene za exekučné úkony (§ 25 citovanej vyhlášky). Súd nepriznal súdnemu exekútorovi odmenu za 2 úkony doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, 2 úkony doručenia upovedomenia o spôsobe vykonania exekúcie, 16 úkonov doručenia príkazu na začatie exekúcie a 17 úkonov doručenia exekučného príkazu, pretože každý z uvedených úkonov patrí do skupiny, za ktorú (celú) skupinu patrí odmena vo výške 3,32 eur za vydanie uvedeného úkonu bez ohľadu na počet doručení. Ak by zákonodarca chcel, aby za každé jednotlivé doručenie patrila exekútorovi paušálna odmena, tak by toto vyjadril tak ako v ďalších písmenách § 15 ods. 1, napr. písm. g/, h/, i/, j/.

Uznesenie súdu prvého stupňa č. k. 11Er/3711/2007-30 zo dňa 23. 05. 2014 nadobudlo právoplatnosť dňa 30. 05. 2014.

Proti tomuto uzneseniu na podnet oprávneného podal Generálny prokurátor Slovenskej republiky dňa 02. 09. 2014 v zmysle § 243e O. s. p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. c) mimoriadne dovolanie, pričom žiadal napadnuté uznesenie zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V odôvodnení mimoriadneho dovolania uviedol, že exekučný súd sa dôsledne neriadil ust. § 114 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 36 zákona č. 7/2005 Z. z. ako aj § 196, § 197 ods. 1 a § 203 ods. 1, 2, 3 Exekučného poriadku. Nie je sporné, že v danej exekučnej veci došlo k zastaveniu exekúcie priamo zo zákona (ex lege § 118 ods. 3 ZKR) ako dôsledok povolenia reštrukturalizácie povinného. Z uvedeného dôvodu ustanovenie § 58 ods. 6 Exekučného poriadku na uvedené rozhodnutie nedopadá a generálny prokurátor Slovenskej republiky je oprávnený podať mimoriadne dovolanie proti výroku o náhrade trov konania. V zásade platí, že trovy exekučného konania znáša povinný. Exekučný poriadok však v ust. § 203 ods. 1 až 3 Exekučného poriadku povoľuje výnimky, na základe ktorých je možné na zaplatenie nevyhnutných trov exekúcie zaviazať oprávneného. Okresný súd v tomto prípade zaviazal oprávneného na úhradu trov exekúcie podľa § 203 ods. 3 Exekučného poriadku, podľa ktorého nevyhnutné trovy exekúcie znáša oprávnený, ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz. So zastavením exekúcie podľa ust. § 203 ods. 3 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, v dôsledku povolenia reštrukturalizácie povinného však platná právna úprava nespája povinnosť ani možnosť uložiť súdom oprávnenému povinnosť zaplatenia náhrady trov exekúcie súdnemu exekútorovi. Ustanovenie § 203 ods. 3 Exekučného poriadku totiž explicitne a jednoznačne reaguje iba na účinky vyhlásenia

konkurzu na majetok povinného. Vyhlásenie konkurzu a povolenie reštrukturalizácie sú dva odlišné právne inštitúty s diametrálne odlišným právnym obsahom a účinkami. Konkurz je likvidačným procesom, výsledkom ktorého je po speňažení majetku a rozdelení výťažku z neho medzi veriteľov zánik obchodnej spoločnosti. Reštrukturalizácia je na rozdiel od konkurzu procesom smerujúcim k záchrane podniku, v ktorom sa podnikateľský subjekt ako dlžník a veritelia dohodnú na pláne, na základe ktorého sa v dohodnutom rozsahu uspokojia pohľadávky veriteľov. Neexistuje preto žiadny právny základ, ktorý by umožňoval, aby oprávnený znášal trovy exekúcie v prípade zastavenia exekúcie z dôvodu povolenia reštrukturalizácie dlžníka, ktorým je povinný.

Z toho podľa generálneho prokurátora vyplýva záver, že posúdenie vecného rozsahu pôsobnosti právnej normy vyjadrenej v § 203 ods. 3 Exekučného poriadku tak, že jej účinky nastali aj v prípade povolenia reštrukturalizácie nie je právne udržateľné. Okresný súd preto vec nesprávne právne posúdil, keď podľa citovaného ustanovenia zaviazal oprávneného na úhradu trov exekúcie. Vzhľadom na povahu tohto ustanovenia zákona (výnimka z pravidla) nebol prípustný extenzívny výklad, resp. nebol priestor na analógiu; hoci za daného stavu možno hovoriť skôr o dotváraní práva alebo jeho dopĺňaní, čo úplne presahuje pôsobnosť orgánov súdnej moci. Procesné činný (exekučný) súd sa pri vydaní označeného uznesenia dopustil pochybenia v právnom posúdení veci tým, že nesprávne aplikoval právnu normu (§ 203 ods. 3 Exekučného poriadku), ktorá na správne zistený skutkový stav danej exekučnej veci nedopadala.

Generálny prokurátor podporne poukázal na právny záver Ústavného súdu SR v podobnej veci (I. ÚS 256/08), ktorý vyslovil, že samotná skutočnosť pripúšťajúca v konečnom dôsledku vznik situácie, keď nebudú uspokojené všetky nároky exekútora pri výkone exekúcie, nemusí viesť k protiústavným dôsledkom. Toto riziko, ktoré exekútor nesie, je odôvodnené a do značnej miery kompenzované jeho v podstate monopolným postavením pri výkone exekúcie. Poukázal tiež na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (Van der Musselle proti Belgicku, rozsudok z 23. 11. 1983, séria A.70), v ktorom bolo zdôraznené, že riziko s výkonom určitej profesie, kam spadá riziko neuhradenia odmeny za odvedenú prácu je na druhej strane vyvážené výhodami súvisiacimi s výkonom tejto profesie (IV.ÚS 38/08). Taktiež podľa rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (Mihal proti Slovensku, rozhodnutie o prijateľnosti z 28. júna 2011) znáša profesionálne riziko nebyť zaplatený za svoje služby, čo sa v súhrne nejaví byť nadmerným, neprimeraným alebo inak

neprijateľným bremenom predstavujúcim povinnú alebo nútenú prácu. Poukázal na privilégium súdnych exekútorov mať výlučné právo vymáhať priznané nároky za odmenu, náhradu výdavkov a náhradu za stratu času a tiež na možnosť exekútora žiadať preddavok na svoje výdavky, následkom nezloženia ktorého môže žiadať o zastavenie konania.

K mimoriadnemu dovolaniu sa vyjadril súdny exekútor tak, že ho považuje za striktné formalistické a žiadal ho zamietnuť. Dôvody generálneho prokurátora sú podľa súdneho exekútora v rozpore s účelom zákona. Vôbec sa nezaoberajú zákonom garantovanými právami súdneho exekútora obsiahnutými v § 196 Exekučného poriadku a jednostranne argumentujú iba v prospech práv oprávneného – štátu. Vstup povinného do reštrukturalizácie (aj keď má reštrukturalizácia iný obsah) a jej povolenie znamená, že povinný nemá dostatok majetku. Tak ako pri konkurze. Prečo inak by zákonodarca reagoval úpravou, že všetky exekučné konania sa ex lege zastavujú. Povolenie reštrukturalizácie nie je samoučelné. Z uvedeného dôvodu je potrebné postupovať analogicky (analógia juris), nakoľko tento stav nemôže byť na ujmu právom chránených práv exekútora. Exekučné konanie je zastavené tak ako pri konkurze. V oboch prípadoch ide o zastavenie ex lege. Nie je preto pravdou, že analógia nie je namieste a išlo by o extenzívny výklad. Striktný formalizmus nemá oporu v rozhodovaní, čo potvrdzuje aj európska judikatúra. V danom prípade nie je na mieste ani argumentácia prípadom Van der Muessele, ktorý si vo veľkom „osvojujú“ tak sudy ako aj oprávnené osoby predovšetkým, ak ide o povinnosť štátu hradiť trovy exekúcie. Tento prípad je založený na úplne inom základe. Pokiaľ ide o argumentáciu, „možnosť exekútora žiadať preddavok na svoje výdavky, následkom nezloženia ktorého môže žiadať o zastavenie exekúcie.“, táto je nepravdivá. Štát má v exekučných konaniach privilegované postavenie, rovnosť subjektov nie je zaručená a preddavky sú v prípade štátu vylúčené. Súdny exekútor nemá možnosť voľby, inak by pohľadávky na vymáhanie s neistým výsledkom alebo nevyhnutelné pohľadávky alebo pohľadávky, pri ktorých nemôže žiadať preddavok odmietol. Má za to, že generálny prokurátor „opomínal“ nerovné privilegované postavenie štátu, ktorý musí zo zákona zálohovať exekútor sám z vlastných zdrojov (práca zamestnancov a technické vybavenie, poplatky za lustrácie, nájom) a zákonom garantované práva exekútora opomenul. Exekútor nemá možnosť návrh odmietnuť. Aj keď trovy exekúcie nie sú v Exekučnom poriadku explicitne riešené pre prípad reštrukturalizácie má za to, že tak ako v prípade nedostatku majetku, konkurzu a ex offo výmazu spoločnosti z obchodného registra (čo tiež nie je explicitne riešené) tieto uhrádza oprávnený. Povinný, ktorý je v reštrukturalizácii nemá dost' majetku, ktoré by postačovali aspoň na úhradu trov exekúcie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 4 O. s. p.) po zistení, že mimoriadne dovolanie bolo podané v zákonnej jednoročnej lehote ďalej skúmal splnenie podmienok procesnej prípustnosti mimoriadneho dovolania uvedených v ustanovení § 243e ods. 1 O. s. p.

Podľa § 243e ods. 1 O. s. p., ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f) a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie.

V súvislosti s konaním o súlade ustanovení Občianskeho súdneho poriadku týkajúcich sa mimoriadneho dovolania s Ústavou Slovenskej republiky Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. PL. ÚS 57/99 z 19. júla 2000 vyslovil svoj názor, podľa ktorého mimoriadne dovolanie môžeme považovať za ďalší mimoriadny opravný prostriedok. Je to však napriek tomu dovolanie, ktoré je mimoriadne výlučne z dôvodu, že na jeho podanie je procesne legitimovaný iba generálny prokurátor a je zásadne obmedzené len na prípady, v ktorých nemožno podať dovolanie účastníkom konania.

Účel mimoriadneho dovolania spočíva v odstránení nezákonnosti, ktorej sa dopustil súd v konaní podľa Občianskeho súdneho poriadku, pričom toto odstránenie nezákonnosti vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu. Tento účel mimoriadneho dovolania je v súlade s účelom občianskeho súdneho konania vyjadreného v § 1 O. s. p. Súčasne tento účel sleduje ochranu účastníka pred dôsledkami nespravodlivého procesu, konania, ktoré trpí základnými procesnými pochybeniami a postupmi súdov znamenajúcimi až porušenie práva na súdnu ochranu. Tento záver podľa názoru ústavného súdu potvrdzujú dôvody mimoriadneho dovolania ustanovené § 243f O. s. p. (PL. ÚS 57/99).

Ochrana poskytovaná mimoriadnym dovolaním je prípustná len subsidiárne, t. j. vtedy, ak osoba, ktorá sa domáha podania mimoriadneho dovolania neúspešne využila všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených

záujmov (s výnimkou dovolania - § 243f ods. 2 písm. c/ O. s. p.) alebo takéto právne prostriedky nemala k dispozícii tak ako to je vo veciach správneho súdnictva, kde nie je prípustné (až na výnimku) ani odvolanie alebo jej bolo zákonnými prekážkami znemožnené využiť tieto právne prostriedky nápravy. Z tohto zákonného predpokladu vyplýva významné obmedzenie prípustnosti mimoriadneho dovolania, ktoré zabezpečuje jeho výnimočnosť v súlade s teoretickou podstatou mimoriadneho opravného prostriedku (PL. ÚS 57/99).

Vyššie uvedený záver ústavného súdu vo vzťahu k prípustnosti mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora bez predošlého využitia opravných prostriedkov proti napádanému súdnemu rozhodnutiu si osvojil aj najvyšší súd. Svedčia o tom aj jeho rozhodnutia sp. zn. 4MCdo/19/2008, sp. zn. 2MCdo/14/2005, sp. zn. 2MCdo/15/2005, sp. zn. 4MCdo/3/2006, z odôvodnenia ktorých vyplýva názor, že mimoriadne dovolanie predstavuje výnimku z pravidla stability súdneho rozhodnutia vyjadreného jeho právoplatnosťou. Podstatou tejto výnimky je účel mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je jeho výnimočné použitie s cieľom presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť súdneho rozhodnutia v odôvodnených prípadoch. Uvedený účel môže mimoriadne dovolanie splniť iba v prípade, ak sú splnené kritériá akceptovateľnosti jeho právnej úpravy; jedným z týchto kritérií je povinnosť vyčerpať iné dostupné právne prostriedky nápravy pochybení vytýkaných v mimoriadnom dovolaní.

Podľa ústavného súdu rešpektovanie týchto kritérií je nevyhnutné z hľadiska princípov právneho štátu (čl. 1 ústavy) ako aj z hľadiska práva na súdnu ochranu (čl. 46 ústavy) a práva na spravodlivý súdny proces v súlade s hodnotami zaručenými čl. 6 ods. 1 dohovoru (zhodne pozri tiež uznesenie ÚS II. ÚS 19/2008 zo 16. 01. 2008, uznesenie ÚS IV. ÚS 200/2009 zo 04. júna 2009, nález ÚS II. ÚS 185/2009 z 12. 11. 2009).

Najvyšší súd v posudzovanej veci postupoval podľa ústavne súladného výkladu a aplikácie zákonného ustanovenia o mimoriadnom dovolaní a skúmal, či nápravu nezákonného stavu nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami. Zohľadnil pritom aj skutočnosť, či je v danom prípade možný odklon od princípu právnej istoty (keď sa vyžaduje, aby právoplatné rozhodnutia súdov nebolo viac spochybňované), teda, či sú tu dané okolnosti podstatného a naliehavého charakteru za účelom nápravy základných väd konania pri dodržaní spravodlivej rovnováhy medzi záujmami jednotlivca a potrebou zabezpečiť

efektívnosť súdneho systému - zabezpečiť celkovú spravodlivosť konania. Tento mimoriadny opravný prostriedok nemá byť použitý len z dôvodu tzv. právnej čistoty veci.

Z obsahu spisu vyplýva, že uznesenie Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 11Er/3711/2007-30 zo dňa 23. 05. 2014 o uložení povinnosti oprávnenému zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 57,76 eur, vrátane DPH nadobudlo právoplatnosť dňa 30. 05. 2014. Týmto uznesením súd rozhodol o odvolaní oprávneného a súdneho exekútora podanom proti uzneseniu č. k. 11Er/3711/2007-12 zo dňa 26. 03. 2014 vydanému vyšším súdnym úradníkom okresného súdu, ktorým zaviazal oprávneného nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 57,76 eur.

Oprávnený proti tomuto právoplatnému uzneseniu okresného súdu o odvolaní v zákonom stanovenej jednomesačnej lehote nepodal dovolanie. Podal až podnet na podanie mimoriadneho dovolania na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky a dňa 02. 09. 2014 generálny prokurátor mimoriadne dovolanie na základe tohto podnetu podal.

Dovolací súd zistil, že oprávnený využil všetky opravné prostriedky, ktoré mu právna úprava umožnila a bránil svoje práva. V danom prípade nebol nositeľom práva podať dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok z dôvodov ustanovených § 241 ods. 2 písm. b) a c) O. s. p. Oprávnený mohol rozhodnutie krajského súdu napadnúť dovolaním iba z dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. a) O. s. p., t. j., že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., nie však z dôvodov ustanovených § 241 ods. 2 písm. b) a c) O. s. p. (t. j., že konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Z týchto dôvodov mohol podať len podnet na podanie mimoriadneho dovolania a toto svoje právo využil.

Z obsahu mimoriadneho dovolania najvyšší súd zistil, že generálny prokurátor napadol uznesenie okresného súdu mimoriadnym dovolaním z dôvodu podľa § 243f ods. 1 písm. c) O. s. p., t. j., že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Najvyšší súd sa preto zaoberal otázkou, či boli v danom prípade naplnené všetky procesné predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania uvedené v § 243e ods. 1 O. s. p., teda, či bol daný podnet účastníka konania, či bol napadnutým právoplatným rozhodnutím porušený zákon, či si podanie dovolania vyžaduje ochrana práv a právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb a či nápravu nezákonného stavu nebolo možné napraviť inak.

Najvyšší súd sa pri posudzovaní prípustnosti mimoriadneho dovolania v danej veci dôsledne zaoberal tým, či sú naplnené predpoklady prelomenia právoplatnosti napadnutého uznesenia okresného súdu týmto mimoriadnym opravným prostriedkom. Princíp stability súdneho rozhodnutia vyjadrený jeho právoplatnosťou vyplýva z princípu právnej istoty ako jedného zo základných princípov právneho štátu. Najvyšší súd dospel k záveru, že v danom prípade sú splnené podmienky prípustnosti mimoriadneho dovolania uvedené v § 243e ods. 1 O. s. p., keďže oprávnený nemohol nápravu porušenia svojho práva dosiahnuť podaním dovolania podľa pre vadu uvedenú v § 237 písm. f O. s. p. Preto mimoriadne dovolanie Generálneho prokurátora Slovenskej republiky v predmetnej veci je procesne prípustné.

Po zistení procesnej prípustnosti mimoriadneho dovolania sa dovolací súd zaoberal otázkou, či došlo k pochybeniu okresného súdu v tom, že vec nesprávne právne posúdil a dospel k záveru, že je potrebné sa s dôvodmi generálneho prokurátora uvedenými v podanom mimoriadnom dovolaní stotožniť.

V predmetnej veci súd zaviazal oprávneného na zaplatenie trov exekúcie, keď došlo k zastaveniu exekúcie priamo zo zákona (ex lege § 118 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii) ako dôsledok povolenia reštrukturalizácie povinného. Z uvedeného dôvodu ustanovenie § 58 ods. 6 Exekučného poriadku na uvedené rozhodnutie nedopadá a generálny prokurátor Slovenskej republiky je oprávnený podať mimoriadne dovolanie proti výroku o náhrade trov konania.

Ako uviedol aj generálny prokurátor v zásade platí, že trovy exekučného konania znáša povinný. Exekučný poriadok v ust. § 203 ods. 1 až 3 Exekučného poriadku povoľuje výnimky, na základe ktorých je možné na zaplatenie nevyhnutných trov exekúcie zaviazat' oprávneného. Okresný súd v tomto prípade zaviazal oprávneného na úhradu trov exekúcie podľa § 203 ods. 3 Exekučného poriadku, podľa ktorého nevyhnutné trovy exekúcie znáša

oprávnený, ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz. So zastavením exekúcie podľa ust. § 118 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v dôsledku povolenia reštrukturalizácie povinného však platná právna úprava nespája povinnosť a ani možnosť uložiť súdom oprávnenému povinnosť zaplata náhrady trov exekúcie súdnemu exekútorovi. Ustanovenie § 203 ods. 3 Exekučného poriadku totiž upravuje iba účinky vyhlásenia konkurzu na majetok povinného.

Podľa § 118 ods. 3 ZKR povolením reštrukturalizácie sa konania prerušené podľa § 114 ods. 1 písm. b) zastavujú. Ak v týchto konaniach už došlo k speňaženiu majetku, avšak výťažok ešte nebol vyplatený oprávnenému, výťažok po odpočítaní trov konania sa vráti dlžníkovi.

Reštrukturalizácia je na rozdiel od konkurzu procesom smerujúcim k záchrane podniku, v ktorom sa podnikateľský subjekt ako dlžník a veritelia dohodnú na pláne, na základe ktorého sa v dohodnutom rozsahu uspokojia pohľadávky veriteľov. Neexistuje preto žiadny právny základ, ktorý by umožňoval, aby oprávnený znášal trovy exekúcie v prípade zastavenia exekúcie z dôvodu povolenia reštrukturalizácie dlžníka, ktorým je povinný tak ako pri konkurze (ako to upravuje § 203 ods. 3 Exekučného poriadku). Okresný súd preto vec nesprávne právne posúdil, keď podľa citovaného ustanovenia zaviazal oprávneného na úhradu trov exekúcie podľa § 203 ods. 3 Exekučného poriadku. O nesprávne právne posúdenie veci ide vtedy, ak súd posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo právnu normu síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Procesné činný (exekučný) súd sa pri vydaní označeného uznesenia dopustil pochybenia v právnom posúdení veci tým, že nesprávne aplikoval právnu normu (§ 203 ods. 3 Exekučného poriadku), ktorá na správne zistený skutkový stav danej exekučnej veci nedopadala.

Ak okresný súd mal za to, že oprávnený je povinný nahradiť trovy exekúcie povinnému, mohol zvažovať použitie § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, avšak k tomu je potrebné zisťovať majetkové pomery povinného, či stačia na úhradu trov exekúcie, čo je dôvod podľa § 203 ods. 2 Exekučného poriadku a ani exekúcia nebola zastavená podľa § 57 ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie. Povolenie reštrukturalizácie samo o sebe nepreukazuje, že dlžník je nemajetný

a súdny exekútor ani neoznámil súdu, že by na základe zisťovania majetkových pomerov povinného zistil, že tento je nemajetný.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil Okresnému súdu Žiar nad Hronom na ďalšie konanie (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243b ods. 2, 3 O. s. p.), v ktorom bude právny názor dovolacieho súdu vyslovený v tomto rozhodnutí pre tento súd záväzný.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného ako i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 29. júla 2015

JUDr. Anna Marková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Bc. Ingrid Habánová